

Jag vandrar i skogen bland blommor och barr
 Och är så oändeligt kry;
 Jag qväder min visa och röker cigarr,
 Och språkar med solen i sky.
 Och molnen sig kläda i purpur och gull,
 Och skogen af lyror är full.

Och fri som en sparf i Guds gröna natur,
 Jag flaxar och flyger och far.
 Och vill jag mig ta en hejdundrande lur,
 Jag »hus i hvar buske» ju har.
 Man blir lite dammig och solbränna får —
 Men, Herre min Gud, hvad man mår!

Du bokmal, som klagar dig krämpig och sjuk —
 Det tror jag förbannadt så väl!
 Ut med dig och vädra din gamla peruk,
 Och lufta din dammiga själ!
 Då skall du snart se, att du blir med hvar dag
 En lefvande »fyr» liksom jag.

Jag satt hela vintern och läste och skref,
 Och skum blef min håg och min syn.
 Jag smälte ihop och bokstafligt jag blef
 Som torkade nypon om hyn.
 Men våren kom hastigt med blommor och sol,
 Då flög jag från böcker och stol.

Nu går jag och rullar min kullriga kropp,
 Och mår liksom perla i gull,
 Jag trasslat mig in uti skogsfruns salopp
 Och slår mig bland blommorna kull,
 I berg och i backar visiter jag gör
 Och raskt kullbyterar utför.